

mul önne kombel sures äddas mibdagi meeles, mis kuniinga süddant saaks ligutama, et mulle ello fings ja miño kolm tuggewad waenlast ädda ja äbbi sisse sadaks, siis olleksin ma mees. Targad mötted ja kawwalus tulge appi! oħħelikko silmus on förri ümber, äddaoht ning kisik käes, puddas siin lahti peasan? Kōik kurri luggu wereb unnifus misio peale: kuniingas on wiħħane, sōbrad läksid pakk ja waenlased mul wägga fanged. — Urwast kül hääb teggin, pölgas in awwalikkust kuniinga wolli ja nõumeeste tarküst; kül ollen sellepärrast wölglik ja südlane, agga lootsin iffa weel önnetusest wödimust sada. Kui weel ni paljo mahti saaks su lahti tehha, ei nad siis mind ülles sa poma! lootust ma weel ei jäätta mahha.

Möndä möttedes kānas Reinowadder pā rahwa pole ja üidis: „Surm seisab mul silma ees, miñna temā käest enam ei pease. Sellepärrast pallun kōiki, kes siin kuulmas, aidake mulle kuniinga käest natuke aega palluda, et wōiksin weel enne surma inge fergitades awwalikkust tännini tehtud furjad tööd ülestunnistada, muido wōiks pärrast sedda mõni ilmasüta miño patto läbbi kimpotust leida. Taevalik eldus sage miño wōlla ramatuust ni paljo patto kustutama, fui ma tunnistuse läbbi teistele kassjo sowin.“ — Surema ulga meel läks ärdaks sedda juttu suuldes, nemad räkisid issekessis: Egga selle piisokese palve täitmise paljo aega sa viitma!

ja astusid ühheskoos kusinga ette lubba passuma. Kusingas lōukoer wōttis nende palweid kuulda; seal läks Reinowadderi südame foorm fergemaks, ja silmapilgul singitud armo aega endale kassiks wōttes, aksas temq seddamaid räfima: „Jossanda waim tulgo mul appi! Miñna ei näe ühtainust teie ulgas, kellele ma fabjo ei olle teinud. Esmalt — fui weel alles piisokene poiskene emā rinnast wōteroma akkasin, läksin kohhe imo järrel nori lamba ja kitse tallefesi tagga kihhotama, mis farjast eemale juhtusid miñema; nende mägimine olli miño förwale wägga maggas piisike, sōvisin nendega tuttwamaks sada. Mängides fägičas in korra foggemata ühhe lamba tallefese, imesin werre ja tundsin, et roog wägga maitsew! Uega möda näppičas in noremadest kitse, tallefestest nelli tülli, pannin pöesa tagga jallamahti nahka ja öppisin surema ammeti peale. Pääw pāwalt julgemaks minnes akkasin lindo püdma, eggas ei jätnud rahbul ei kaña, parti eggas ahe; wōiksin finni mis ette juhtus, ja mis enam kēhto ei mah. tund, sedda matsin liwa sisse teiseks forraks. Juhus ükskord pakkasel talvel, et Sirtso-soo peal Kruumfilm issandaga tuttwamaks sain, fui temā patravast pöesa tagga kōbhuli maas saaki olli lutimas. Kruumfilm tunničas, fudda meie waanast liggisugulased, kas lelle wai täddi poad piddime ollema. Reie sobbisime kaupa ja töutasime teine teise wabto sōbra kombel ellada, mis läbbi, Jumal parrafo!